



VALL DE LA MURTA (ALZIRA)

PAS DELS POBRES-ORELLA DE L'ASE-EL CARDENAL



Any V n° 36

12 de gener de 2008

Eixida: 8:00 h. **Tornada:** 15:30 h.**Desnivell:** 600 m.**Distància per recórrer:** 8'5 kms.**Material:** esmorzar i aigua.**Temps:** 3-4 hores**Nivell d'exigència:** Moderat

La Vall de la Murta i La Casella són dos espais naturals de gran valor situats als sud-est de la ciutat d'Alzira, fitant amb les poblacions de Corbera i Tabernes. Les dues zones configuren la unitat orogràfica que coneixem com a Serra de Corbera. Aquesta està integrada per un conjunt d'alineacions muntanyenques que van en direcció nord-oest a sud-est i que comprèn les serres del Cavall Bernat, la de la Murta i la Serra de les Agulles. La vall de la Murta es troba al mig d'aquestes serres, limitant al sud amb la Serra de la Murta, que la separa de la vall de la Casella, amb la qual es comunica pel Pas dels Pobres, un coll que s'obri a la serra prop del cim de L'Orella de l'Ase.

Gregori XI va concedir la llicència per a fundar el monestir i la comunitat va nàixer sota la protecció de l'important i proper monestir de Sant Jeroni de Cotalba (Alfauir). La construcció va seguir les normes de l'antiga congregació benedictina, donant prioritat a l'edifici destinat a església i situant els restants edificis al voltant del claustre.



D'esquerra a dreta el cims de L'Ouet, La Ratlla, L'Orella de l'Ase i la Serra de les Agulles

L'orientació de la vall i la seua estructura afavoreixen un microclima característic que ha donat lloc a un atractiu paisatge amb una gran varietat vegetal, que ja va destacar Cavanilles. Les vessants de la vall compten amb una bona cobertura de bosc de pins, entre els quals es destaquen un bon nombre de freixos i altres frondoses.

Aquest entorn paradisiac havia de ser aprofitat necessàriament i així entre els segles XIV i XV sorgiria una institució monacal que agruparia els eremites abans dispersos per aquesta vall. El Papa



El conjunt arquitectònic ha patit diverses reformes i als segles XVII i XVIII es va ampliar i es va millorar el conjunt del cenobi. Fins al segle XIX, va ser un gran centre religiós i cultural, visitat per molts bisbes, cardenals i, fins i tot, reis (com Felipe II). La segona desamortització (1835) va posar fi a la vida religiosa del monestir, passant aquest a mans privades, i produint-se un ràpid abandó i expoliació del recinte, convertint aquell esplendorós Monestir de la Murta, en una ruïna envoltada d'exuberant naturalesa que l'engoleix. En 1989 l'Ajuntament d'Alzira va adquirir el paratge, convertint-lo en un espai protegit. Hui la visió de la torre, els arcs i les parets que resten en peu, al mig del frondós pinar que l'envolta, suposa una sorprenent experiència que ens evoca temps passats.

EIXIDA. Per accedir al Vall de la Murta, des de València s'adrecem cap a Alzira (per l'autovia d'Albacete). No entrarem al centre de la població sinó que es va circumvalant (seguint la direcció cap a Tavernes) i finalment començaran a aparèixer cartells indicadors cap a La Murta i La Casella. Després del barri de *la Graella* anem pujant cap a la urbanització del Respirall. Seguint sempre recte ja, la carretera s'estreta i apareix una forta baixada que, continuant entre camps de tarongers, ens aproparà a l'entrada de la finca de la Murta. Deixem el cotxe als aparcaments i quan arribem a l'entrada del parc (al costat) els guardes anotaran el nostre accés i ens faciliten mapa de la zona amb els itineraris.



A les 9:45 h. estem a punt per a eixir, junt a la **caseta d'informació**, a l'entrada del parc (140 m.). Després de fer-nos la foto del grup al complet (ja quasi no tornaríem a coincidir tot el grup, marxant dos subgrups amb distint ritme), sortim per la pista que arranca darrere de la casa dels guardes, en direcció cap al Pas dels Pobres. La pista va per l'ombria de la serra, primer en direcció NO (cap a Alzira) però després ja gira en direcció SE, cap al coll que s'intueix allà al fons.



El cim de La Creu del Cardenal

La pista es redueix i acaba convertint-se en una senda, que amb una pujada suau ens durà fins al **Pas dels Pobres** (333 m., 10:35'). [El sector que anava obrint la marxa havia tirat ja per la senda cap al Monestir i els costà tornar a remuntar, fins el coll]. En el Pas dels Pobres gaudim de les perspectives sobre la Vall de la Murta, així com la vista cap a la Vall de la Casella i d'Aigües Vives. Malgrat la baixa cota, aquest punt és un bon observatori, des del qual podem albirar un bon nombre de muntanyes que hem pujat o pujarem aviat (Montcabrer, Benicadell, Aitana, Montgó...). Ja hi ha gana i fem un mosset (30') junt a una suggerent fita que corona el coll.



Segons alguns papers, ara podríem remuntar una senda que puja per la canal o barranquet que tenim al sud, adreçant-nos cap al cim de l'*Orella de l'Ase*. Altres papers diuen que la senda està perduda o no existeix, com opina un senderista solitari que trobem per allà. Tanmateix, nosaltres anem tirant cap a dalt i sense problema poc a poc una petita senda en vint minuts ens portarà fins dalt de la muntanya, des d'on divisem al fons el cim màxim al que anem a pujar. La senda continua cap allà i després de planejar un poc i superar la pendent final, sobre les 12:10 estem al **cim de L'Orella de l'Ase** (587 m.).



Aquesta és la màxima cota que pujarem i les vistes són impressionants: les parets del *Cavall Bernat*, la muntanyeta de Cullera davant nostre, al mig de la plana litoral i tota la costa fins a l'aglomeració urbana de la ciutat de València, amb el marc de les serres que l'envolten pel nord. [El grup capdavanter havia obviat la pujada a aquest cim i ens espera en el collet baix de les parets orientals del cim].



El vent és bastant molest i prompte baixem cap a on espera la resta del grup, que està de relax al sol on acaben les parets verticals de *L'Orella de l'Ase*.



Continuem després la carena de la serra fins les proximitats de **La Creu del Cardenal** (545 m.).



La Creu del Cardenal i (a la dreta) el Cavall Bernat

Equip: Cristina, Lola, Miguel, Fernando V, Joan, M^a Luisa, Celia, Jose i altres amics.

La cima es la mitad del camino (Ed. Visteurs)

En no res pugem fins la creu que corona el cim. Allí dalt (13:00 h.) ens fem les fotos corresponents i admirem les properes muralles del *Cavall Bernat* (que per a nosaltres semblen inexpugnables: encara que això ho hauríem de comprovar algun dia... a veure si hi ha manera d'accedir a la canal que diuen els papers que condueix cap al cim, i remuntar-la, entre les parets verticals.).



Però ara no tenim temps (ni...), així que seguirem la bona senda que ens durà de baixada directament cap a les ruïnes del monestir. [Abans observarem un surrealista complex nadalenc que resta de les passades festes: un naixement, arbret de nadal, etc. instal·lats les passades festes entre els pins per excursionistes d'Alzira]

Sobre les 14 h. estem ja al **monestir de la Murta**, un bucòlic espai que resisteix el pas del temps. Recorrem els seus voltants i visitem el jardinet i la capella. Després ja seguim fins els cotxes on apleguem a les 14:30 eixint ràpidament cap a casa, on arribarem a dinar un poc tard...

